

מסורת הש"ס

(6) (לפני א.) (7) (לפני ב.) (8) (לפני ג.) (9) (לפני ד.) (10) (לפני ה.) (11) (לפני ו.) (12) (לפני ז.) (13) (לפני ח.) (14) (לפני ט.) (15) (לפני י.) (16) (לפני יא.) (17) (לפני יב.) (18) (לפני יג.) (19) (לפני יד.) (20) (לפני טו.) (21) (לפני טז.) (22) (לפני יז.) (23) (לפני יח.) (24) (לפני יט.) (25) (לפני כ.)

הגהות הב"ח
(6) גמ' השתא דאמרת
דאמרינו מנו:

גליון הש"ס
גמ' אמר רבא לעולם.
עין לקמן דף י' ע"א חזק
ד"ה חזקיה ונכריה דף
ל"ד ע"ב ברין ד"ה אמר
רבא:

מוסף רש"י
אם היתה טלית מוחזקת
חולקין. טלית אפילו היא
מחזקת חולקין ומכיר א"ל.
במקו חולקין ומכיר.
מיר טלית ונעיל ב.

שנים אוהזין פרק ראשון בבא מציעא

ה.

עין משפט
גרי מצוה

גא א מ"י מ"ט מהלכות
טובין ומעט י' סגמ
עשין זה טושי"ע ח"מ כ"י
קלמ ספיק ד:
גב ב מ"י פ"ח מהלכות
אבידה הל' ג מתג
עשין עד טושי"ע ח"מ כ"י
רעט ספיק א:
גה ג מ"י פ"ב מהל'
גביה הל' י' מתג
עשין טא טושי"ע כ"י ג:
גו ד ה מ"י פ"ח מהל'
גולה ואבידה הל' ד
קלמ עשין עד טושי"ע ח"מ
כ"י רעט ספיק ד:

רבינו הגאול

כיון שהעמיד רב ספא
משנתו רבתי וחילוקו
בחפסי לה בברכשתא
רקוק רמי בר חמא
ואמר זאת אומרת המגביה
מציאה לחבירו קנה
חבירו. רבא אמר לעולם
לא קנה ומתני' היינו
טעמא מנו דוכי לנפשיה
זכי נמי לחבריה. תרע
ואילו האובר לחבירו צא
ונגוב לי פטור המשלח
רקיל אין שליח לרבר
עבירה ואילו שותפין
שגובו תיבין ושקלי'
וברי' בה ואסיקא דוקיא
דמי בר תמא מסיפא
דמתני' בסון שהן מודין
או שיש להן עדים
כי שניהם כחיד מצאה
ושותפין אב"י אגבהיה
בברכשתא חולקין בלא
סביעה ש"מ המגביה
מציאה לחבירו קנה
חבירו דהא תרתינו
מסייעי להודי בעידתא
דמגביה לה. ורבא אמר
לך שאני הכא מנו דוכי
לנפשיה זכי נמי לחבריה.
רקיל כרמי בר חמא והוא
דאמר ליה זכי לי דהא ר'
יותגן קאי כותיה ואמר
המגביה מציאה לחבירו
קנה חבירו ואם יקשה
לך הא דתגן היה רוכב
על גבי בהמה וכי' החם
באומר תנה לי ולא אמר
זכה לי. היו שותפין ורכבין
על גבי בהמה וכי'.

דחויא קטנים. ופרין דטלית מחזקת לא עבדי לקטנים ול"ג
דחויא למחוייהו דל"כ מאי פריך מטלית מחזקת:
ושותפין שנבבו. פי' בקונטרס שהוליא לדעתו ולדעת חבירו
דליתא צ"ב"ק (דף ע"ח:) ואין נראה דהתם צביעה
איירי וצביעה אפי' אמר לא וטבח
לי חייב לדשיין (ש"ס דף ע"ח.) תחת
לדבות השליח אלא שותפין שגנבו
שהגביהו שניהם:

ומאי מנו מנו דשני חרשין. תימה
מנלן דלמא חרי מנו לא
אמרי' דב' חרשין דקנו היינו מטעם
מנו חזי לנפשיה זכי נמי לחבריה:

אלא מסיפא זה אובר כולה ש"י
וזה אובר חציה ש"י. אית
דל"ג הכא הא תו למא לי דממשנה
גופה קא דייק דקאמר חזיה שלי
והיינו שהגביה עם חבירו ולפי דבריו
לא יעול כלום אלא ודאי מגביה מציאה
לחבירו וזה ופרין ממאי דנמציאה
דלמא נמקח וממכר והוא חדין דהוה
מאי למדמי דהא דאמר חזיה שלי
נכון דאמר תפסקיה חזיה בדי' או
הגנהמיה כולה לקנות חזיה אכל עדיין
היה מדקדק מיתורא דמתני' לך
דמי ליה דלפי' מיתורא אינו יכול
לדקדק ולתפסי דגרסי הא תו למא
לי י"ל דמשום דמגופא דמתני' לא מני'
למדק דתפרישיה לך קשה אמאי קאמר
דלמא נמקח וממכר אפילו מיירי
במציאה מני' לדחוי' דמדי' וי"ל
דנזקק ממאי דנמציאה ולהכי לא
מוקמת נמקח וממכר משום דלא
משכתא חידוש אלא נמגביה מציאה
לחבירו כי נמי איירי נמקח וממכר
יש חידוש דלא נימא משיב אבידה
הוא וכו' א"ל חס מיירי נמציאה לא יוכל
להוכיח כלום:

מנהיג

וכי תימא מאי שנא משני חרשין דעלמא התם ה'תקינו להו רבנן דלא א'אתי
לאנצויי הכא מימר אמר פקח לא קני אלא אקני אמר ליה רב אחא ברביה
רבא ארא לרב אשי דיוקיה דרמי בר חמא מוהיבא אי נימא מרישיה שנים
אוהזין בטלית התם האי קאמר כולה שלי ואנא אגבהתה כולה והאי אמר
כולה שלי ואנא אגבהתה כולה אלא מהא דקתני זה אומר כולה שלי וזה
אומר כולה שלי הא תו למא לי אלא ממשנה יתירה שמע מינה המגביה
מציאה לחבירו קנה חבירו והא אוקימנא ר'ישא במציאה וסיפא במקח
וממכר אלא מסיפא זה אומר כולה שלי וזה אומר חציה שלי הא תו למא
לי אלא ממשנה יתירה שמע מינה המגביה מציאה לחבירו קנה חבירו וממאי
דבמציאה דלמא במקח וממכר וכי תימא אי במקח וממכר מאי למימרא
איצטרך סלקא דעתך אמינא האי דקאמר חציה שלי להוי כמשיב אבידה
ולפטור קמשמע לן דהאי איצטרומי קא מערים סבר אי אמינא כולה שלי
בעינא אשתבועי אימא הכי דאהוי כמשיב אבידה ואיפטור אלא מהא דהו
שנים רוכבין על גבי בהמה הא תו למא לי אלא ממשנה יתירה שמע מינה
המגביה מציאה לחבירו קנה חבירו ודלמא הא קמשמע לן דרוכב נמי קני
אלא מסיפא בזמן שהן מודין או שיש להן עדים חולקין בלא שבועה
במאי אי במקח וממכר צריכא למימר אלא לאו במציאה ושמע מינה
המגביה מציאה לחבירו קנה חבירו ורבא אמר לך מנו דוכי לנפשיה
זכי נמי לחבריה: היו שנים רוכבין: אמר רב יוסף אמר לי רב יהודה
שמעית

דחויא לבני מלכים. לבנים קטנים: ואם אומרם. ממני דקמי
שנים שהגביה מציאה קנאוהו וחילוקו וכשמגביה מגביה לדעת שיקנה
נה חבירו חזיה ש"מ המגביה מציאה כו'. ולקמיה פריך דיוקא דרמי
בר חמא מהיכא מחזיו כגא ממשנתו הוא למד כן: ולא יקנה לא
לעולם אימא לך לא קנה חבירו.
היכא דמגביה לך לא נמכין לקנות
נה כלום. וטעמא אמר לקמן (דף י').
דחוי' מופס לבעל מוכן נמקוס כו':
וסלא. דקמי' נממני' שנים שהגביהו
מלשלא כפל דקילין אין שליח לדבר
למכריה: דע. דלפי' אמר לא קנה
חבירו היכא דהגביה כולה לדעת
חבירו הכא דהגביה לעלמו ולחבירו
קני משום מנו: פטור. התשלח פטור
מלשלא כפל דקילין אין שליח לדבר
עבירה להתמייד שולמו אלא שליח
דדברי הכר ודברי המלמד דברי מי
שומעין: ואילו שותפין שגנבו.
והאחד מציאה מרשות צבליס
לדעתו ולדעת חבירו אמרן נכנת
קמא (דף ע"ח:) דחייבין: השפס
דאמרם מנו. דוכי לנפשיה כו' חרש
ופקח שהגביהו מציאה קנאוהו אע"פ
שהגביה של חרש אינה הגנה לקנות
אלא מפני דרכי שלום כמתן (גיטין
דף ע"ג:) חרש שזטה וקטן יש נהן גול
מפני דרכי שלום אפילו הכי אמר
מנו דוכי לנפשיה כו': כשלמא חרש
קני דקא מבכש לפ כן דעם. לראשה
השני לנורן שניהם וראשו של נד
חרש לגבי חרש מיהא הוה הגנה
דמתקן ליה מפני דרכי שלום אלא
פקח נמאי קני לגבי פקח הוה לראשה
שהגביה החרש כמותן על גבי קרקע
דהגנה דחרש לא קניא אלא מדרכי
שלום בעלמא: ופאי מנו. איכא
למימר הכא דקאמר השתא דאמרת
מנו אמרין מנו וחרש אמאי קני
הא לא זכי פקח לנפשיה דנימא
דוכי נמי לחבריה ולא הוה הגנה
דפקח הגנה: א"ל ספאל לומר.
כלומר אפי' א"ל תמלא לומר המגביה
מציאה לחבירו כו': הכא אדעסא
דידיה קא מבכש ליה. האי פיקח:
דלא יסיי לאינוני. עם החוטפים
מהם: מסיכא. מחזיו כגא ממשנתו
קא דייק לומר זאת אומרת: הא
קאמר כולם שלי ואנא אגבהתיה.
והאיך נאמר לא יקנה לא זה ולא
זה ויבא אחר ויטלנה והלא כל אחד
טוען אני הגנהמיה ואין כאן מגביה
מציאה לחבירו ומה יש לו להשיב
בשלמא האי שנגדו המוחזק נה
כמותו אמר לא הגנהתה אהי כי א"ל
אני אכל אחר מן השוק מה יעשן:
ממשנה יתירה. אמרין דהמגביה
מציאה כו' ומשום הכי אמרין
יתלוין דאמרין שניהם הגביהוה
והוה ליה כל אחד מגביה מציאה לו
ולחבירו וקני. דאי משום דלא יענין
הי מינייהו משקר והוה ליה ממון

המוטל כספק וחולקין בשבועה משום
שלם יאה כל אחד ואחד הולך ותוקף כדאמרי' לעיל (דף ג.) הא שמענא ליה מרישא: לפוי
כמשיב אבידה. מדהוה מני למימר כולה שלי ואמר חזיה שלי: וליפטור. משבועה: ממשנה יתירה כו'. כדפרישית: דרכוב קני. ואע"פ
דלא משיכה היא שאינה שאין ממקומה שאין מנהיגה כרגליו: לריכא למימר. דהיכא דלקוחה בין שניהם שיתלקוהו כלא שבועה: אלא לאו
במציאה. ואיצטרך לשאמעינן שאין אחר יכול לחוטפה דמגביה מציאה לחבירו קנה חבירו: ורבה אמר לך. בעלמא היכא דלא נמכין המגביה
לכות נה לא קנה חבירו ומשנה יתירה דמתני' אשמעינן המגביה מציאה לו ולחבירו קנה אף חבירו דמנו דוכי לנפשיה זכי נמי לחבריה:
שמעית

דחויא קטנים והא דאמר רבא א"אם היתה
טלית מוחזקת חולקין ה"נ דפלגי לה הא
אפסודה הא לא קשיא דחויא לבני מלכים
והא רתנן ה"ו שנים רוכבין על גבי בהמה
וכו' הכי נמי דפלגי לה הא אפסודה בשלמא
טוהורה חויא לבשר אלא טמאה הא אפסודה
איאלא לדמי הכא נמי לדמי אמר רמי בר
חמא זאת אומרת המגביה מציאה לחבירו
קנה חבירו דאי סלקא דעתך לא קנה חבירו
תיעשה זו כמי שמונחת על גבי קרקע וזו
כמי שמונחת על גבי שקע ולא יקנה לא זה
ולא זה אלא לאו ש"מ המגביה מציאה
לחבירו קנה חבירו אמר רבא לעולם אימא
לך המגביה מציאה לחבירו לא קנה חבירו
והכא היינו מטעמא מנו דוכי לנפשיה זכי
נמי לחבריה תרע שאילו אמר לשלוחו צא
וגוב לי וגב פטור י"ו ושותפין שגנבו חייבין
מאי מטעמא לאו משום דאמרינן מנו דוכי
לנפשיה זכי נמי לחבריה ש"מ אמר רבא
השתא דאמרת א"אמרינן מנו חרש ופקח
שהגביהו מציאה מתוך שקנה חרש קנה
פקח בשלמא חרש קנה דקא מגבה ליה בן
דעת אלא פקח במאי קנה אלא אימא חרש
קנה פקח לא קנה ומאי מנו מנו דשני
חרשין בעלמא קנו האי נמי קני האי מאי
אם תמצא לומר המגביה מציאה לחבירו
קנה חבירו הני מילי היכא דקא מגבה ליה
ארעתא דחבריה האי ארעתא דידיה קא
מגבה ליה איהו לא קני לאחריני מקני אלא
אימא ימתוך שלא קנה פקח לא קנה חרש